

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE DROOM VAN HET LEVEN

Toneelspel in 2 bedrijven

door

Nand Bruynooghe

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
1997
Nr.2370

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

Wettelijk depot D/1997/220/7
ISBN 90-385-0481-0

© 1997 Toneelfonds J. Janssens/Nand Bruynooghe

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(4 dames, 4 heren, 3 figuranten)

Heren

XANDER/Sander : Rond de veertig, psychiater.

Vader van Wouter en weduwnaar van Ushi; hij heeft haar dood niet verwerkt en leeft liever in het verleden met de herinnering aan Ushi dan in het heden met zijn actuele vrouw An.

WOUTER : Zoon uit Xanders eerste huwelijk met Ushi.

Is 20 jaar, student.

Vrij impulsief van aard en wil geen compromissen.

YVON/Joris : Ongeveer 60 jaar; schoonvader van Xander (vader van Ushi)

VIC VERTONGEN/Marc Couchy : Vriend en collega van Xander, levensgenieter; tegenpool van de ernstige Xander.

Ongeveer 40 jaar

Dames

AN/Emma : Tweede vrouw van Xander en pleegmoeder van Wouter

MARTINE : Verloofde van Wouter; eveneens studente.

ZORA/Leona : Vrouw van Yvon, schoonmoeder van Xander

verafgoedt haar overleden dochter Ushi en daardoor ook haar schoonzoon Xander.

VROUW : Ongeveer 38 jaar.

Zij lijkt niet op Ushi (=figurantenrol), maar Xander gelooft dat zij echt zijn eerste vrouw is.

Figuranten

Man van ongeveer 30 jaar, wat lichaamsbouw betreft wat lijkend op Xander: hij is het beeld van de jongere Xander die we in een korte flash-back te zien krijgen.

Vrouw van 27 jaar: zij speelt in de flash-back Xanders eerste vrouw Ushi: Xander ziet haar alleen in zijn herinnering.

Kindje (jongetje) van 6 -7 jaar: hij speelt met wat speelgoedblokken en stelt Wouter voor in een korte flash-back.

BELICHTING EN DECOR

Heel het eerste bedrijf wordt gespeeld in koel, blauw licht; ook de eerste en tweede scène van het tweede bedrijf baadt in dat speciale lichteffect. Deze onnatuurlijke 'koude' belichting moet een irreële sfeer scheppen. Pas bij het laatste deel wordt overgeschakeld op een normale 'warme' (gele) belichting. De belichting van het laatste deel moet in alle geval contrasteren met het voorgaande, zodat de toeschouwers de "lichtschok" voelen en kunnen interpreteren.

Telkens er gespeeld wordt op het voorpodium, wordt dit deel van de scène belicht met een andere kleurfilter: we blikken hier in de tijd terug.

Het decor is een salon, modern ingericht met abstracte schilderijen aan de wand. Voor de rest is er geen versiering: alles lijkt onwezenlijk.

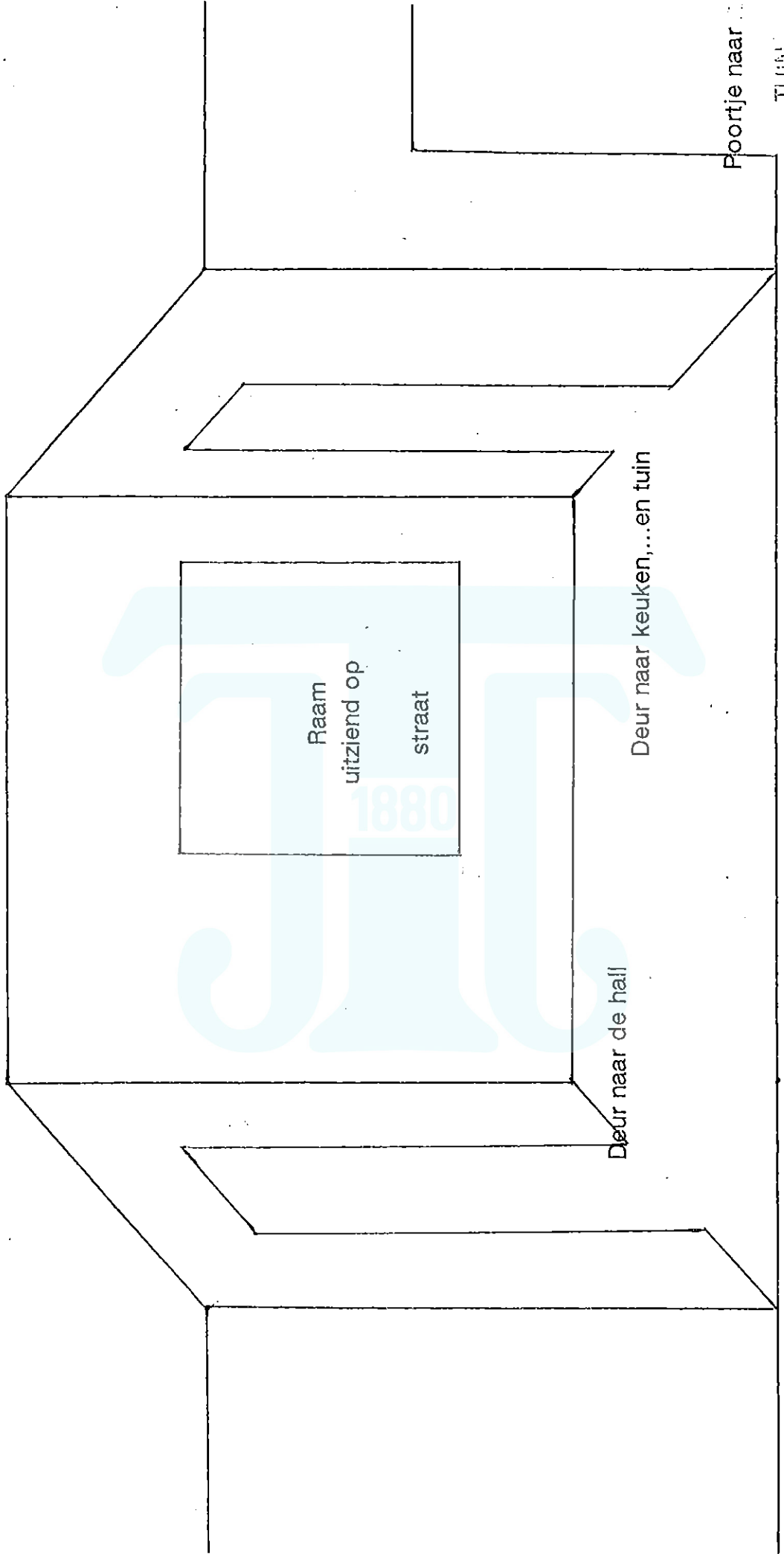
In beide zijwanden zit een deur: de voordeur links; de deur naar de keuken, de tuin en andere vertrekken rechts. De achterwand wordt gebroken door een centraal raam, waar gedeeltelijk een gaasgordijn voor hangt. Achter dit raam is nog plaats genoeg om de acteurs voorbij te laten stappen; het publiek kan in deze scènes vanuit de zaal de acteurs achter het raam herkennen.

Centraal in dit salon staat een laag tafeltje met 4 stoelen (met rugleuning) er omheen; twee poefs en een divan voor twee personen vormen de andere zitmogelijkheden. Een lage buffetkast staat tegen één van de zijwanden. Bovenop deze kast staat een ingelijste foto van een jonge vrouw; een rouwbandje zit om de bovenrand van de lijst.

Ergens langs de wand staat ook een klankinstallatie met cd-speler. Ook een papiermandje of nette vuilnisemmer is ergens voorzien.

Voor het podium is er een avant-scène. De taferelen die zich hier afspelen, zijn illusionair en zijn enkel zichtbaar voor de acteur die zich voor dit stukje podium bevindt. Telkens hier gespeeld wordt, worden de lichten op het podium gedimd. Het linkerdeel van deze avant-scène is het terras, direct te bereiken via het hoofdpodium. Een kleine tuintafel of tuinstoel tegen de wand suggereert dit terras. Rechts op deze avant-scène begint de tuin, weergegeven door een paar planten of een pergola. Daar staat ook Xanders sterrenkijker. Deze tuin is te bereiken via de rechterdeur op het hoofdpodium en het poortje in de avant-scène.

De schets van het decor verduidelijkt de situatie.

EERSTE BEDRIJFIste scène

(Als het doek opgaat, staan er vier champagneglazen klaar op het salontafeltje, samen met een fles schuimwijn in een ijsemmer. Ernaast een fles spuitwater.

An is bezig met een theedoek de glazen nog eens af te stoffen.

Xander brengt nog twee glazen tot bij An. Zij zetten hun discussie verder.)

AN : *(kribbig)* Ik begrijp nog steeds niet waarom zij er ook weer bij moeten zijn.

XANDER : *(vergoelijkend)* Wouter wil het zo. Het is toch zijn feest!

AN : Zijn feest! Welk feest? Als het nog om een verloving of een verjaardag zou gaan!! Dan zou ik het normaal vinden dat zij ook uitgenodigd zijn. Maar nu! Wouter brengt voor het eerst zijn liefde mee naar huis en direct wordt de hele familie uitgenodigd!

XANDER : Alleen maar Yvon en Zora. Daar ga je toch niet over zeuren, zeker! Je weet wat beiden voor Wouter betekenen. Na het ongeval *(pauze)* hebben zij hem gedurende bijna drie jaar in huis genomen. En...

AN : Bij mij gaat het om het principe! Zijn moeder kan ik nooit worden, dat begrijp ik. Maar dat hij Zora als zijn tweede moeder ziet en mij slechts als derde duldt, omdat ik met jou getrouwd ben, zo iets kwetst mij diep. Ik vind trouwens dat hij ons meer en meer ontloopt.

XANDER : Hij is 22! En wat wil je? Wouter was zestien toen jij in zijn leven kwam. Meer dan tien jaar heeft hij geen moeder gehad, tenzij Zora die hem opgevangen heeft. Je bent een vreemde voor hem. Begrijp je dat niet? En dat is niets persoonlijks. Dat zou ook zo zijn met elke andere vrouw die ik in huis had gehaald.

AN : Maar ik ben toch de vrouw van zijn vader! Heeft hij voor jou ook geen respect? Waarom aanvaardt hij me dan niet? Ik wil nu de plaats van zijn moeder innemen zoals Zora dat toen gedaan heeft, toen de omstandigheden daartoe verplichtten. Maar ik krijg gewoon geen kans! En jij verwent hem continu! *(wijst naar ijsemmer)*
Zie dat eens: een fles dure schuimwijn voor die twee!

XANDER : Laten we daar toch niet over kibbelen. En zeker vanavond niet. Over enkele

ogenblikken zijn ze hier. En ik wil hem en zijn Martine een leuke ontvangst bezorgen.

AN: Wat wil jij al niet! Je verwènt hem, Xander. Nu wéér! En de manier waarop hij nog geestelijk vastzit aan zijn overleden moeder, na al die jaren, is op zijn minst onrijp te noemen. Dat weet jij als psychiater maar al te goed! Maar je wil het gewoon niet zien, omdat je zelf nog...

XANDER : *(onverwacht bars)* Genoeg! *(pauze)* Pardon. Ik bedoelde het niet zo hard. *(Hij geeft haar vlug een kus op de wang, maar An trekt zich gekrenkt weg; zij gaat de keuken binnen. Xander staart haar verweesd na. Hij bekijkt het fotootje op de kast en aait de lijst. Daarna laat hij zich met een zucht op de poef neervallen. Hij staat weer op en schenkt zich een glas spuitwater in. Uit de deur links komen Wouter en Martine binnengestapt. Xander staat op.)* Ha! Wouter! En... Martine. Aangename kennismaking! *(schudt haar de hand)*

MARTINE : Dag... euh... meneer.

XANDER : Xander is het. Ja, een rare naam, nietwaar? Maar wat wil je? Psychiaters zijn ook rare mensen, zegt men. Maak het je maar gemakkelijk. *(wijst zitplaats aan)*

WOUTER : *(lachend)* Martine vertelde me daarnet nog dat ze eigenlijk schrik heeft voor psychiaters. *(Tot Martine)* Hoe zei je dat ook weer? Zieleknijpers!

XANDER : Gelijk heb je! Ik zou ook niet graag in hun handen vallen! Daarom ben ik zelf maar psychiater geworden! Maar je bent hier als gast en niet als patiënt. Kijk: ik zet mijn leugendetector meteen af! *(Hij draait zagezegd de schakelaar aan zijn hoofd om; Wouter en Martine lachen)* Ik hoop ook voor jou dat je nooit in de klauwen van die kerels valt! Een glaasje schuimwijn? Of heb je liever een frisse pint? Studenten zijn dat waarschijnlijk wel meer gewoon!

WOUTER : Ja! Ik haal wel twee biertjes uit de koelkast, pa! *(pauze; aarzelend)* Is... zij in de keuken?

XANDER : Bedoel je An? *(Wouter knikt)* Zij... Zij komt zo.

WOUTER : Toch weer geen... *(hij bedoelt 'ruzie', maar het woord valt niet)* OK! *(gebaart met handen: we zwijgen er dus over)*

(An komt op.)

AN : *(poeslief)* Ha! Daar is mijn grote jongen dan! Dag Wout!

WOUTER : Wou-tér! Ik wil niet dat jij me Wout noemt! Alleen Zora noemt me zo!

AN : *(negeert Wouters onvriendelijke opmerking)* Waar zit jouw verovering? *(zij reikt Martine de hand)*

WOUTER : Martine is niet mijn ver-o-ver-ing, zoals jij dat noemt. *(gaat naar de keuken om 2 biertjes)*

AN : Oei,oei, let maar niet op zijn woorden, Martine. Wouter is een lieve jongen, maar soms een beetje zwaar op de hand. *(lachend)* Heeft hij van zijn vader, hé, Xander! Wel, wat drinken we? *(Wouter komt op met het bier en hoort de laatste repliek)*

WOUTER : Wij hebben al iets! *(geeft Martine biertje)*

XANDER : *(aarzelend)* Zullen wij die fles schuimwijn al... Eigenlijk moeten we toch wachten op Yvon en Zora.

AN : Waarom? Dit is hier toch geen plechtige bijeenkomst, hé, Martine? Kom, giet twee glazen vol! Wat vind jij, Wou-tér? *(met nadruk)*

WOUTER : Ze heeft gelijk, pa. Trouwens, Yvon en Zora staan niet zo op etikette. *(met een sneer naar An)* Voor hen telt de warmte van het hart meer dan uiterlijk vertoon. Doe dus maar open, pa!

XANDER : Vooruit dan. Op jullie gezondheid, Wouter en Martine! *(schenkt voor An en zichzelf een glas uit)*

AN : Op Martine! *(allen drinken)*

WOUTER : Wanneer komen Yvon en Zora? *(kijkt naar An)* Je hebt ze toch wel gevraagd, hé?

AN : *(te nadrukkelijk)* Maar natuurlijk, mijn beste Wouter! *(omatuurlijke pauze; tot Martine)* En zeg eens, Martine, wat studeer jij?

MARTINE : Archeologie.

AN : *(licht afkeurend)* Kan je daar wel je brood mee verdienen, later? *(corrigeert zichzelf)* Of doe je dat maar als hobby?

XANDER : Wie van zijn hobby zijn beroep weet te maken, is een gelukkig man!

AN : Dan was jij toch beter sterrenkundige geworden. *(tot Martine)* Zie je, Martine, Xander is geobsedeerd door de sterren. *(lachend)* Als het dan nog filmsterren waren ja, dat

zou ik nog begrijpen! Maar nee, Xander kijkt gewoon naar de sterren aan de hemel. Zoals een kind graag naar de lampjes aan de kerstboom kijkt! Enfin, ieder zijn zin, zeg ik dan. Maar... wat wou ik nu ook weer zeggen? Oh ja! Ik bedoel: de dag van vandaag moet de vrouw toch ook een inkomen hebben, vind ik.

WOUTER : Ik zou niet weten waarom. Trouwens, wat verdien jij hier?

XANDER : Kom nu ,Wouter! Wees eens minzaam met je ma.

WOUTER : Zij is mijn... *(An onderbreekt hem op tijd: zij kent het antwoord)*

AN : *(tot Martine)* Waar woon je ook weer, Martine?

MARTINE : In Baaiegem.

AN : Op het platteland! Vind je het leven daar niet vreselijk saai?

MARTINE : Wel nee! De mensen zijn er nog erg open en vriendelijk.

WOUTER : Precies! Je vindt meer hartelijkheid bij eenvoudige mensen op het platteland dan hier in de stad. Dat heb ik indertijd bij Zora en Yvon genoeg ondervonden.

AN : *(vol gespeeld ongeloof)* Weet jij dat dan nog allemaal? Je was niet eens zes jaar!

WOUTER : Sommige dingen draag je mee voor het leven. Het hangt er enkel van af hoe diep ze je raken. *(de bel gaat)* Ha! Daar zijn ze! *(Wouter springt op om de deur te openen)*

AN : Als je van de duivel spreekt...

WOUTER : *(brengt Zora en Yvon binnen)* Hallo Zora! *(geeft haar kus op de wang)* Blij dat je er bij bent, allebei! Dag Yvon! *(enthousiast)* Martine, dát zijn nu de twee waar ik je al zoveel over verteld heb!

ZORA : Ha! Mijn grote Wout! *(zij omhelst hem innig)*

YVON : Hallo, Wouter! Dag juffrouw! *(zij schudden elkaar de hand)*

ZORA : *(Xander omhelzend)* Xander, jongen! We zien je tegenwoordig zo weinig bij ons thuis!

YVON : Ja, je moet eens meer langs komen. Ik heb in Engeland een boek gevonden met de nieuwste theorieën over sterrenkunde en zwarte gaten. Van een of andere Rus.

XANDER : Igor Novikov? *(De volgende 5 replieken door elkaar)*

YVON : Ja, zoiets. 't Zal je zeker interesseren!

ZORA : *(tot An)* Wat doe jij zoal de hele dag?

AN : Ho, wat van alles.

YVON : *(tot Xander)* Wel, wanneer kom je nog eens af?

XANDER : *(ontwikkend)* Wel, euh... Ik heb het de laatste tijd nogal erg druk...

WOUTER : *(luid, waardoor de anderen stilvallen)* Wees maar eerlijk, pa. Geef toe dat *(wijzend naar An)* zij het niet wil hebben dat je nog contact onderhoudt met de ouders van ma!

AN : Maar Wouter! Wat zeg je nu? Hoe kóm je erbij? Waarom zou ik...? *(er volgt een akelige pauze)* Schenk Zora en Yvon en ons ook nog een glaasje, Xander!

WOUTER : Zie je wel!

XANDER : Wouter, Wouter! *(lachend)* Je bent nog steeds impulsief!

WOUTER : Maar eerlijk! *(ondertussen schenkt Xander de glazen vol)*

XANDER : Hier, Martine. Voor jou ook. Eéntje maar. Wijn op bier brengt plezier zeggen ze!
Wouter.... Zora..... Yvon.... An *(geeft de glazen door)* Gezondheid!

ZORA : Ho! Wij hebben nog een geschenkje bij, hé Yvon?

AN : *(lachend)* Ik dacht al: ze gaan toch nooit een cadeautje meebrengen, zeker? Leuk, zeg!

YVON : Voor Wouter hebben we wel altijd iets speciaals. *(geeft pakje aan Wouter, terwijl An haar ontgoocheling wegslukt)* 't Is eerder een aandenken dan een echt geschenk, hoor.

ZORA : *(ingetogen)* We weten hoe zeer je van je moeder - onze dochter - hield...

YVON : Bij het herbehangen van het atelier van Ushi vond ik achter de kast een grote scherf van één van de aller- eerste vazen keramiek die zij in haar studieperiode aan de kunstacademie ooit gemaakt heeft. Bij het bakken moet die scherf eruit gesprongen zijn. Om de een of andere reden heeft Ushi die scherf blijkbaar bewaard.

ZORA : Veel waarde heeft zoiets natuurlijk niet, tenzij symbolisch. Die pot was het begin van haar carrière, zie je?

XANDER : Dat is een heel mooi gebaar!

ZORA : We waren eerst van plan die scherf aan Xander cadeau te doen, maar achteraf vonden we dat Wouter daar misschien nog meer waarde uit kon halen. Martine kan dan voor jou, Wouter, ook het begin worden van een leven vol geluk. Net zoals onze dochter je vader altijd heeft liefgehad. *(heeft scherf nu uitgepakt)* Alstublieft, Wout.

WOUTER : *(bekijkt het 'werkstuk')* Ik... ik ben echt ontroerd. Dit is het passendste geschenk

dat je mij vandaag kon geven. *(toont scherf aan Martine en legt uit)* Ma volgde een tijdje keramiek aan de academie.

ZORA : Je vertelt het alsof je er zelf bij was!

WOUTER : Dat heb ik alleen aan jullie en aan pa te danken! Jullie kunnen gewoon niet zwijgen over ma!

YVON : Wat zou Ushi nu fier op je zijn, Wouter!

MARTINE : *(bekijkt de binnenkant van de scherf)* Hé! Op de binnenzijde staan Egyptische hiërogliefen! Ik heb daar juist een werk over gemaakt!

AN : *(tot Xander en Zora)* Martine studeert archeologie.

ZORA : Ushi was daar ook geweldig door geboeid! Wat een ongelooflijk toeval!

XANDER : Toeval bestaat niet, Zora! Alles heeft een zin in dit leven, al duurt het soms heel lang vooraleer je daar achter komt.

ZORA : Toeval of niet, voor mij is dat een goed voorteken!

AN : Laten we daar het glas op heffen! Proost! *(iedereen negeert haar)*

YVON : Toch eigenaardig dat zowel Ushi als Martine, onze dochter en onze toekomstige kleindochter allebei geïnteresseerd zijn in de Egyptenaren!

WOUTER : Inderdaad ongelooflijk! Pa, wat zeg jij daar op? *(Martine legt de scherf op de tafel)*

XANDER : Ach, wat moet ik daar op zeggen? Ik heb lang over al die dingen nagedacht. Alles staat al in de sterren geschreven... Uit een uiteengespatte ster is de aarde ontstaan. Op haar buik lopen wij een splitseconde rond. Tot wij aanmeren in de wereld daarboven, in het land der eeuwigheid dat de stilte bemint, waar geen vergissingen mogelijk zijn, waar geen onenigheid een kloof tussen man en vrouw kan slaan. Al wat de mens op aarde verricht, duurt niet langer dan een droom. Is het leven wel meer dan een droom? *(hij is ondertussen rechtgestaan en staart voor zich uit)* Sommigen ontwaken uit die droom; anderen slapen gewoon verder tot de wekker afloopt. Maar veel verschil maakt dat tenslotte niet uit: iedereen komt terecht in de wereld hierboven.

AN : Wat doet hij weer zwaarwichtig! Ik geloof niet dat Martine veel oor heeft voor zulke filosofische bespiegelingen! *(tot Xander)* Dat je je bezighoudt met sterren en astronomie, tot daar nog aan toe. Maar schei in godsnaam uit om daar de hemel en

de aarde mee te verbinden. Wat zeg jij, Martine?

MARTINE : Eerlijk gezegd ben ik wat overdonderd door wat meneer daarnet zo mooi gezegd heeft.

AN : Zie je wel, Xander. Je brengt dat meisje nog in verlegenheid met al je dwaze theorieën!

MARTINE : Oh nee! Ik heb me blijkbaar verkeerd uitgedrukt! Wat meneer gezegd heeft, vind ik juist vreselijk boeiend: het was bijna een letterlijke weergave van de teksten op de piramide van de koningen van Egypte, waar ik een studie over gemaakt heb!

XANDER : Wat? Daar wil ik meer over horen!

YVON : Weer zo'n toeval?

MARTINE : Wel... In de piramide van Oenas staat een tekst op de wanden van de grafkamer gebeiteld die ons inlicht over het lot van de overleden koning. Hij vliegt of klimt naar de hemel en daar wordt hij dan een verheerlijkte geest die als een van de onvergankelijke sterren rond de pool van de hemel cirkelt.

YVON : Ik dacht dat een overleden koning in het bootje van de god Ré stapte?

MARTINE : Ja, maar ook in dit geval voltrekt de dode koning met Ré de dagelijkse reis van de zon. Hij wordt een zon, een ster!

AN : *(wil haar onwetendheid verbergen en verraadt ze daardoor)* Wat zijn jullie toch allemaal knappe bollen! Maar laten we nu eens een grappiger onderwerp verzinnen. De liefde, bijvoorbeeld! Daarvoor zijn we toch samen vandaag, hé, Wouter! In plaats van te parlesanten over het leven na de dood, zouden we beter eens toosten op de liefde! Proost!

WOUTER : Op Martine! *(tot Martine)* Ik heb voor jou een gedichtje geschreven, speciaal voor vandaag. Dat is mijn geschenk voor jou.

ZORA : Toe, Wouter, lees het eens voor! Dat maakt van dit ogenblik hier iets plechtigs, iets zoals een ceremoniële belofte.

YVON : Kom, laat horen, Wouter! Iemand die literatuur studeert, zal wel best zelf ook een mooi gedicht kunnen schrijven!

WOUTER : OK! Voor jullie doe ik het wel.

De liefde van mijn liefste is op de verste oever;

De kolkende rivier is tussen haar en mij;

Een muur van dreigend water staat tussen ons.

Maar ik daal af in het water;
 Ik duik voorover in de stroom.
 En moedig drijft mijn hart op de golven;
 Het woeste water is grond onder mijn voeten.
 Haar liefde is het die mij zo sterkt
 Die alle gevaren van de rivier bezweert.

ZORA : Prachtig, Wouter! *(zij applaudisseert; de overigen ook; Martine geeft Wouter een innige zoen)*

MARTINE : *(ontroerd)* Dank je, Wouter! Prachtig !

AN : Ik zou het nog vergeten! Ik heb ook een geschenk voor jou, Wouter. Ik haal het even!
(An af rechts)

ZORA : Xander, hoe gaat het nu... Met haar...

XANDER : Ha... Wat kan ik zeggen? *(lachend)* Een man krijgt zeker de vrouw die hij verdient?

WOUTER : Zij wil gewoon de herinnering aan ma wegvegen...

XANDER : Zo eenvoudig is het leven nu eenmaal niet. Het lijkt wel of die scherf hier *(neemt ze van de tafel)* de geest van Ushi weer heeft binnengebracht... Ik voel me net alsof ik wakende aan het dromen ben. Ik ... Ik ga buiten even een luchtje scheppen in de tuin.

(af via de deur rechts. Hij legt in het voorbijgaan de scherf op de commode. Ondertussen komt An op met een pakje)

AN : Voilà! Hopelijk roept mijn pakje ook wel een of andere jeugdherinnering bij je op, Wouter! Je bent toch een jongen geweest, hé! *(overhandigt pakje)*

WOUTER : *(starend naar Xander die weggegaan is; hij maakt zonder veel aandacht, bijna mechanisch het pakje open en brengt een rode modelauto tevoorschijn. Met afgrijzen staart hij naar het model, springt als door een schorpioen gebeten recht, en gooit de auto op de grond. Ook Zora en Yvon slaan de handen vol ontzetting voor het gezicht. Wit van woede.)* Hoe... hoe durf je?

AN : *(in eerlijke verbazing)* Maar wat is er? Wat scheelt er?

WOUTER : Dat deed je met opzet... *(dreigend naar An)*

MARTINE : *(raapt auto op, zet hem op tafel en vraagt onschuldig)* Maar wat heb je, Wouter?

YVON : Die auto...! *(pauze)* Een rode auto....! Hetzelfde merk! Daarin is onze dochter verongelukt! Ushi!

WOUTER : Door mijn schuld!

MARTINE : *(zij grijpt Wouters arm)* Wat? Hoezo?

WOUTER : Moet ik dat nog eens doormaken?

MARTINE : Wouter! Wat bedoel je? Vertel me wat er met je moeder gebeurd is.

WOUTER : Ik was maar een jaar of vijf....

ZORA : Toe, Wouter, bespaar ons dat!

WOUTER : Nee, Martine heeft gelijk! Zij heeft het recht om alles te weten...

AN : Ik zweer je dat ik helemaal niet kon vermoeden dat zo'n modelautootje... *(zij slaat bijna huilend de handen voor het gezicht)* Ho! Vergeef me! Echt!... Ik wist helemaal niet dat....

WOUTER : Goed. Je kon trouwens ook niet weten dat ik zelf....

MARTINE : Wat, Wouter?

WOUTER : *(loopt naar de kast en neemt fotootje in handen)* Ik zat achterin de auto. Al spelend trok ik aan vaders arm.... Hij raakte het stuur kwijt en we vlogen tegen een duiker aan. Ma was op slag dood; pa lag maanden in coma. Ik vloog door het raam en had enkel een gebroken arm en een gebroken sleutelbeen. Tijdens de lange revalidatie van pa bleef ik bij Zora. Lichamelijk herstelde ik vlug.

YVON : *(Tot Martine)* Maar de schuldvraag heeft hem nooit meer losgelaten.

ZORA : *(tot Wouter)* Je was nog veel te jong voor zo iets ergs. Het heeft je getekend voor het leven, Wouter.

AN : *(neemt voorzichtig auto van de tafel weg)* Pardon. Ik wou echt niet... Ik zweer jullie... Ik wist dat Ushi per auto verongelukt was, maar ik kende de omstandigheden niet!

WOUTER : Dat bewijst hoever pa je vertrouwt! *(pauze)* Sorry, An. Dat was gemeen van me. Ik meende het niet echt. *(krijgt het moeilijk)*

MARTINE : *(neemt Wouter teder bij zich)* Kom nu, Wouter. Rustig.

ZORA : Nog een geluk dat Xander hier niet bij was... Hij is al wat overspannen. Laten we

hem maar gaan halen.

AN : Ik haal hem wel.

WOUTER : Nee! Ik ga. Blijf jij maar hier.

(Wouter loopt naar de tuin via de deur rechts; de belichting op de hoofdscène wordt langzaam uitgedraaid. Eén spot vooraan belicht. Xander, die in de tuin door een telescoop naar de sterren kijkt. Terwijl hij bezig is, gaat het licht op de avant-scène langzaam aan. Deze belichting heeft een andere kleurfilter, zodat het publiek de illusie krijgt in een andere 'tijd en ruimte' terecht te komen.

We zien een kindje van 6 à 7 jaar zitten spelen met zijn blokken op de avant-scène. Hij tracht een ingewikkelde toren te bouwen, maar de blokken vallen steeds om. Xander hoort het lawaai en gaat van op afstand het spelende kind bekijken. Het kind herbegint steeds opnieuw, vol enthousiasme)

XANDER : *(mijmerend)* Hoe relatief is alles! Wij denken dat wij dit leven in handen hebben, maar het leven speelt een spel met ons: het leven zelf maakt brokken en daarmee moeten we verder. We proberen wel de brokken samen te voegen, maar we slagen er niet meer in.

(Net op dit ogenblik wordt het kindje kwaad en het gooit woest zijn toren om. Nu verschijnt er een vrouw van ca 25 jaar in een zachtgroene kamerjas. Zij sust en troost het kindje liefdevol en samen maken zij een toren. Het kind is blij en geeft die vrouw een zoentje. Hij raapt de blokken op en stopt ze in een doos en verdwijnt. Als ook de vrouw weg is, roept Xander:)

XANDER : Ushi...? Ushi !!! *(staat perplex)* God! Ik droom!

(het licht op de avant-scène gaat uit; Xander staat even in de duisternis en loopt dan terug naar de telescoop; hij houdt de handen voor zijn gezicht. Op dat ogenblik komt Wouter bij hem)

WOUTER : Pa! Wat is er?

XANDER : *(verstrooid)* Hein?

WOUTER : Pa, we hebben daarnet ruzie gehad met An!

XANDER : Nu niet, jongen, nu niet! *(doet teken: laat me mijn gedachten uitleggen)*

Herinner jij je nog iets van ma? Ik bedoel, hoe zag ze eruit?

WOUTER : Ik was maar 5 jaar... Ik herinner me dat ze veel zo'n zachte kamerjas droeg, een groene, denk ik. Maar waarom vraag je dat? Wat voor belang kan dat vandaag nog hebben?

XANDER : Ik weet het zelf niet, Wouter. Maar daarnet nog zag ik je weer spelen, samen met Ushi. Kan je je echt niets meer herinneren?

WOUTER : Ma speelde niet veel met me. Ze hield me wel stil- letjes in het oog. Ik moest zelf maar uitzoeken wat leuk was. Ha! Nu herinner ik me weer iets. Soms speelde ik met mijn blokkendoos. Ik trachtte een hoge toren te bouwen, steeds maar hoger, zo ver ik met mijn kleine beentjes kon reiken...

XANDER : En die viel dan om natuurlijk?

WOUTER : Welnee! Waarom zou hij? Zelfs een kleuter kon die blokken stevig op elkaar stapelen, want aan de ene kant van de blokken was er een rand, zodat je de ene blok over de andere blok kon plaatsen. En zo zat alles stevig vast.

XANDER : Ah zo! Ik begrijp het: de stukken zijn zo gemaakt dat je ze aan één zijde kunt verbinden. Maar als je twee blokken omgekeerd of met een andere zijde bovenop elkaar stapelt,...

WOUTER : ... stort de toren om, natuurlijk. Maar waar wil je met dit gesprek naartoe?

XANDER : Wel... Het leven... *(aarzelt of hij het wel wil uitleggen)* Het leven zit in elkaar als die bouwdoos: wij zijn gemaakt om ook maar in één richting te kijken. Wie het riskeert een ander verband te leggen, wordt gestraft. Zoals ik.

WOUTER : Ik voel ongeveer wat je wil zeggen... Bedoel je dat je nooit met An had mogen trouwen, omdat jullie niet passen? Waarom ben je eigenlijk met An hertrouwd? Ik weet dat het niet vlot tussen jullie. Is er ooit wel iets geweest?

XANDER : Misschien is het er nog. Alleen... Ik zie het niet altijd, omdat iets anders me verblindt...

WOUTER : Bedoel je ma?